

Ponedeljek, 23.3.2020

SLOVENŠČINA

Kajetan Kovič : ZMAJ DIRENDAJ (BERILO STR. 55 - 57)

- DANES PA SAMO OB ILUSTRACIJI NA STR.57 POVEJ ODRASLEMU, KAJ SI SI ZAPOMNIL O TEM ZMAJU DIRENDAJU.
- ČE ŽELIŠ IN IMAŠ ČAS (**NI OBVEZNO**), SI LAHKO TI ILUSTRATOR IN LAHKO V BREZČRTNI ZVEZEK NASLIKAŠ, KAKŠEN JE PA PO TVOJEM TA ZMAJ DIRENDAJ.
- NATO PA VZEMI **ABC ZVEZEK** IN TAKO KOT JE TREBA, NATANČNO ZAPIŠI PRI ČRKI Č PISANE ČRKE Č : MAVRIČNO ČRKO IN ŠE VSE OSTALE S SVINČNIKOM. SEDAJ TI ZAGOTOVO ŽE DOBRO GREDO.
- NAD PISANIMI ČRKAMI PA V PRAZEN PROSTORČEK NARIŠI ŠE ČEBELICO IZ PRAVLJICE O CIKLAMI IN ČEBELICI TER OZNAČI ČRKO Č Z RDEČO BARVICO. ČE ČBELICA NE BO ČISTO TAKA, NIČ HUDEGA.

- VZEMI ŠE **BRALNI LIST** IN PREBERI PONOVO, KAR ŽELIŠ. VSAJ 2 VRSTICI, LAHKO PA VEČ.
- STARŠI, NAMESTO VEČERNE PRAVLJICE LAHKO PREBERETE OTROKU TUDI PRAVLJICO ZA ČRKI S IN Š, ČE VAM BO ČASOVNO USPELO.

ČRKI S IN Š

O SNEŽENEM MOŽU IN ŠTORKLJI

Tisto leto je zima zelo zgodaj prišla v naše kraje. Zapadlo je veliko snega. Otroci so se ga zelo razveselili.

»Sneg, sneg! Hura!«

Klicali so drug drugega in se zmenili, da bodo takoj po šoli na travniku ob gozdu naredili vsi skupaj enega velikega sneženega moža. Rečeno, storjeno. Zbrali so se pri vaški lipi. Vsak je nekaj prinesel. Štef pisker z luknjo, Saša topel šal, Sandi sirkovo metlo, Samo korenje, Sonja premogove koščke, Stanko vedro in Suzana lopato. Pregledali so, če imajo vse, kar potrebujejo za snežaka. Imeli so vse, zato so odšli do tistega travnika.

Urno so delali in do mraka je sneženi mož ponosno stal. Ogledovali so si ga od vseh strani, če je še kje kaj za popraviti, pa niso odkrili nobene napake. Na koncu so mu privezali okoli vratu še šal, da ga ne bo zeblo in se vrnili domov. Drugo popoldne bodo prišli nazaj in se igrali pri sneženem možu.

Ko so otroci spali v svojih toplih posteljicah, je snežak sameval na travniku. Pa ga ni nič zeblo in tudi strah ga ni bilo, saj je bil pogumen mož. Enkrat ponoči pa ga je le malo streslo, pa ne od mraza ampak od strahu. Le zakaj? Čisto blizu pod bližnjo smreko se je slišalo neko udarjanje, glasnejše in tišje. Glasovi se niso prekinili. Ko je snežak opazil, da se ni nič premaknilo, nič zgodilo, se je spet ojunačil. Rad bi šel pogledat, kaj nekaj ropota pod smreko, pa ni mogel nikamor, saj je lahko samo stal na svojem mestu.

Namesto tega pa je zaklical : »Kdo tako šklopoče in ropota?« vendar se ni nič oglasilo. Še kar naprej je govoril in spraševal, pa ni bilo nič. Tako je minila noč in začelo se je daniti. Ko so prvi sončni žarki pobožali snežaka in bližnjo smreko, pa se je nekaj premaknilo. Snežak je napeto gledal, kakšna prikazen se bo prikazala. Najprej je zagledal vejo, ki se je odmikala in potem se je pokazalo nekaj dolgega in koničastega. »Kaj pa je to?«, se je vprašal.

Sonce se je še malo dvignilo in topleje pogledalo ta zimski svet. Veje so se kar naenkrat razprle in iz pod smrekovih vej je pristopicala čudna ptica, z dolgim kljunom in dolgimi nogami. Snežak je začuden gledal. Ni videl, kaj gleda. Veste vi? Ja, prav imate. Štorkljo je videl. Najbrž se sprašujete, kaj neki dela štorklja pozimi v našem kraju. Saj vsakdo ve, da štorklje odletijo jeseni na jug, saj pozimi ne morejo priti do žabic, ki so njihova hrana, ker so le te zarite v blato in tam čakajo, da spet pride pomlad. Zato jeseni odletijo v tople kraje, kjer ni mraza in ne snega, zato pa je dovolj žive hrane za lačne štorklje.

Kaj pa naša štorklja? Zamudila je skupen polet v tople kraje in ko se je končno le odpravila na pot, se je izgubila in pristala na našem travniku. Hotela je samo malo počiti in nato odleteti na jug, pa jo je presenetil sneg in ji onemogočil pot na toplo. In tako je sedaj pristopicala do snežaka, da si pri njem sposodi šal. Zelo jo je zeblo, vsa se je tresla in še strašansko lačna je bila. Njenih žabic pa ni bilo nikjer več. Kaj pa sedaj? Rada bi odletela dalje, pa ne more. Od lakote je čisto oslabela. Vse je razložila snežaku in potem se je ogrnila v njegov šal, ki ji ga je rade volje posodil, saj ga sam ni potreboval. Ampak to ni bila nobena rešitev za štorkljo, dolgo ne bo več zdržala in bo poginila. Snežaku se je smilila, ker je bila zelo lepa ptica in suha, kar bi bil tudi on lahko, če mu njegov okrogli trebušček ne bi bil bolj vseh.

Premišljeval je in premišljeval, kaj naj naredi, da bo rešil štorkljo. In na koncu se je le spomnil : »Otroke bom prosil za pomoč, oni bodo že vedeli, kako ji bomo lahko pomagali.« Štorklji je razložil svoj načrt in potem sta oba nestrpna čakala na otroke.

Joj, kako se bili otroci začudeni, ko so vsi skupaj takoj po pouku prihiteli do snežaka in zraven njega našli že čisto premraženo in onemoglo štorkljo.

Spraševali so se, kako je to mogoče, saj bi morala biti tale štoklja že v Afriki. Najprej niso vedeli, kako ji lahko pomagajo, nato pa se je Stanko spomnil na babico Štefko, ki je imela rada živali in je doma imela tudi različne ptiče.

Dvignili so štokljo v naročje in z njo odhiteli na drugi konec vasi, kjer je živela babica Štefka. Potrkali so in ko jim je odprla, so ji povedali celo zgodbo. Prosili so jo, če lahko štoklja ostane pri njej do pomladi. Babica je bila takoj zato in brž vzela premrlo ptico v svoje naročje.

Babica je imela štokljo v dnevni sobi na toplem. Pripravila ji je ležišče v velikem peharju, v katerega je dala slamo ter jo nahranila s koščki mesa.

Babica je za štokljo lepo skrbela in tudi otroci so jo večkrat prišli pogledati. Zima je tisto leto dolgo hodila po naših krajih, nato pa se le začela počasi poslavlja. Iz dneva v dan je bilo topleje, snega pa vedno manj, saj se je s toplejšimi sončnimi žarki hitreje topil. Ko je sneg izginil in so iz tal začele poganjati cvetice, je bilo dovolj toplo za našo štokljo, ki je želela ven. Želela se je zahvaliti dobremu snežaku. Si morete misliti, kako je bila presenečena, ko na travniku ni več našla snežaka. Kaj se je zgodilo? Seveda, čisto se je stopil. Na tleh sta ležala samo še metla in pisker.

Ko pa je nekaj dni kasneje zagledala štoklje, ki so se vračala iz toplih krajev nazaj domov, se je tudi naša štoklja poslovila od babice Štefke in vseh otrok, ki so ji pomagal. Potem pa je odletela.